

Spis treści

I WSTĘP.....	3
II HISTORIA OBIEKTU.....	3
III DOKUMENTACJA ARCHIWALNA.....	5
IV OPIS OBIEKTU.....	8
V BUDOWA TECHNOLOGICZNA.....	9
VI STAN ZACHOWANIA I PRZYCZYNY ZNISZCZEŃ.....	9
VII WNIOSKI I ZAŁOŻENIA KONSERWATORSKIE.....	11
VIII PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH.....	14
IX DOKUMENTACJA FOTOGRAFICZNA.....	17

I WSTĘP

Program ma na celu określenie założeń programu prac konserwatorskich remontu elewacji kościoła parafialnego pw. św. Marii Magdaleny w Odrowążu Podhalańskim. Planowane prace mają na celu przywrócenie estetyki elewacjom budynku.

Przedmiotowy budynek wraz z otoczeniem tj. ogrodzenie, kapliczka, brama wejściowa czy cmentarz są wpisane do gminnej ewidencji zabytków.

II HISTORIA OBIEKTU¹

Dzieje parafii w Odrowążu sięgają początków XVII wieku, kiedy to za przyczyną inicjatywy i determinacji mieszkańców doszło do jej wyodrębnienia się z parafii macierzystej w Czarnym Dunajcu.

Na przełomie XVIII i XIX wieku w wyniku odłączania się poszczególnych parafii od kościołów filialnych, przystąpiono do ofensywy lokalizacji nowego kościoła. Parafia w Odrowążu rywalizowała w tym względzie z parafią w Pieniążkowicach, z którą posiadali wieloletni konflikt. Odrowążanie mieli jednak przewagę w postaci funkcjonującej od początku XVII wieku drewnianej kaplicy z dzwonnica.

Po wieloletnich staraniach w C. K. Urzędzie Obwodowym w Nowym Sączu w 1819 roku uzyskano zgodę na budowę kościoła wraz z budynkami towarzyszącymi: wikarówka i organistówka z osobnym pomieszczeniem dla kościelnego. Do nowej parafii miały należeć: Dział, Pieniążkowice, Odrowąż i Załuczne dotąd podległe parafii w Czarnym Dunajcu.

W tym czasie istniejący od lat konflikt między mieszkańcami Odrowąża i Pieniążkowic nasilił się – wieś prześcigały się kto pierwszy wybuduje kościół. Początkowo Pieniążkowice zdawały się wygrywać tą rywalizację, jednak sytuacja po roku 1825 uległa zmianie. Ówczesny właściciel wsi – Sebastian Stadnicki podjął bowiem decyzję w kwestii lokalizacji nowej świątyni². Murowany kościół wzniesiono na przecięciu dwóch kluczowych

1 Rys historyczny opracowany częściowo w oparciu o tekst Justyny Łukaszewskiej – Haberkowej pt. *Dzieje parafii w Odrowążu Podhalańskim w świetle kroniki parafialnej* (1844), Archiwa, Biblioteki i Muzea Kościelne 95(2011) oraz publikację Andrzeja Skorupy pt. *Zabytkowe Kościoły Niżnego Podhala*, Wydawnictwo i Drukarnia „Secesja”, Kraków 2004.

2 Sebastian Stadnicki nabył wieś w 1819 roku jako część dóbr narodowych sprzedawanych przez zaborców jako tzw. dobra kameralne. Odrowąż, Dział, Pieniążkowice i Załuczne wchodziły w skład tzw. Dominum Klikuszowa.

dróg we wsi, a do jego budowy zostali przymuszeniu przez administrację państwową, mieszkańcy Załucznego, Działu i Pieniążkowic (ci z uwagi na wieloletni spór cierpieli najbardziej).

Stadniccy jako kolatorzy zostali upamiętnieni na kilka sposobów:

1. poprzez wezwanie kościoła – św. Marii Magdaleny. Imię to nosiła małżonka Sebastiana Stadnickiego.
2. figury świętych w ołtarzu głównym: oprócz św. Marii Magdaleny i św. Sebastiana również św. Leon i Hilary – patronowie dwóch synów kolatorów.
3. tablica pamiątkowa znajdując się w kaplicy.

Uroczystej konsekracji kościoła dokonał 1 sierpnia 1832 roku biskup Franciszek Pisztek, a administratorem parafii do 1838 roku został ks. Wojciech Kubacki. W tym czasie wybudowano także plebanię i organistówkę. Dopiero 2 sierpnia 1839 roku w parafii pojawił się proboszcz – Jan Kanty Miś, który zostawił po sobie znakomicie funkcjonującą parafię. Ukończył rozpoczęte inwestycje i szkoły zyskując życzliwość parafian. Spoczął na odrowąskim cmentarzu po ponad pięćdziesięcioletniej posłudze.

W czasie probostwa ks. Misia wykonano elementy wyposażenia kościoła. Wędrowny stolarz Józef Łuszczeński wykonał ołtarz św. Jana Kantego. Szczepan Sitarski wykonał figury w kościele, a ołtarz malował i złocił. Proboszcz zlecił także wzniesienie drugiego ołtarza św. Antoniego.

III DOKUMENTACJA ARCHIWALNA

GEZ		KARTA ADRESOWA GMINNEJ EWIDENCJI ZABYTEKÓW Katalog Odrowąż Architektura nr 18		3. Miejscowość
1. Nazwa	KOŚCIÓŁ PW. ŚW. MARII MAGDALENY		2. Czas powstania	XVIII - XIX WIEK
8. Fotografia z opisem wskazującym orientację albo mapa z zaznaczonym stanowiskiem archeologicznym				4. Adres
				ODROWAŻ NR EWID. DZIAŁKI 4450
				5. Przynależność administracyjna
				6. Formy ochrony
7. Opracowanie karty (autor, data i podpis)				
Mateusz Wrzeźniewski				
27.09.2016				

Ilustracja 1: Karta adresowa gminnej ewidencji zabytków-kościół.

GEZ		KARTA ADRESOWA GMINNEJ EWIDENCJI ZABYTEKÓW Katalog Odrowąż Architektura nr 20		3. Miejscowość
1. Nazwa	BRAMA CMENTARNA		2. Czas powstania	XVIII - XIX WIEK
8. Fotografia z opisem wskazującym orientację albo mapa z zaznaczonym stanowiskiem archeologicznym				4. Adres
				ODROWAŻ NR EWID. DZIAŁKI 4450
				5. Przynależność administracyjna
				6. Formy ochrony
7. Opracowanie karty (autor, data i podpis)				
Mateusz Wrzeźniewski				
27.09.2016				

Ilustracja 2: Karta adresowa gminnej ewidencji zabytków-brama cmentarna

Program prac konserwatorskich dotyczący remontu elewacji kościoła parafialnego pw. św. Marii Magdaleny
w Odrowążu Podhalańskim, dz. nr 4450, obr. 0007 Czarny Dunajec.

GEZ		KARTA ADRESOWA GMINNEJ EWIDENCJI ZABYTEKÓW Katalog Odrowąż Architektura nr 19		3. Miejscowość
1. Nazwa		2. Czas powstania		ODROWAŻ
OGRODZENIE KOŚCIOŁA		1825 – 1831 R.		
8. Fotografia z opisem wskazującym orientację albo mapa z zaznaczonym stanowiskiem archeologicznym				4. Adres
				ODROWAŻ NR EWID. DZIAŁKI 4450
				5. Przynależność administracyjna
				województwo małopolskie
				powiat nowotarski
				gmina Czarny Dunajec
				6. Formy ochrony
				7. Opracowanie karty (autor, data i podpis)
				Mateusz Wrześniewski
				27.09.2016

Ilustracja 3: Karta adresowa gminnej ewidencji zabytków-ogrodzenie kościoła

GEZ		KARTA ADRESOWA GMINNEJ EWIDENCJI ZABYTEKÓW Katalog Sakralne Odrowąż nr 1		3. Miejscowość
1. Nazwa		2. Czas powstania		ODROWAŻ
KAPLICZKA PRZY KOŚCIELE PW. ŚW. MARII MAGDALENY		II POŁOWA XIX WIEKU		
8. Fotografia z opisem wskazującym orientację albo mapa z zaznaczonym stanowiskiem archeologicznym				4. Adres
				ODROWAŻ NR EWID. DZIAŁKI 4450
				5. Przynależność administracyjna
				województwo małopolskie
				powiat nowotarski
				gmina Czarny Dunajec
				6. Formy ochrony
				7. Opracowanie karty (autor, data i podpis)
				Mateusz Wrześniewski
				27.09.2016

Ilustracja 4: Karta adresowa gminnej ewidencji zabytków-kapliczka w ciągu ogrodzenia kościoła.

GEZ	KARTA ADRESOWA GMINNEJ EWIDENCJI ZABYTEKÓW Katalog Sakralne Odrowąż nr 2		3. Miejscowość
1. Nazwa KAPLICZKA PRZY KOŚCIELE (OBOK BRAMY NA CMENTARZ)		2. Czas powstania II POŁOWA XIX WIEKU	ODROWĄŻ
8. Fotografia z opisem wskazującym orientację albo mapa z zaznaczonym stanowiskiem archeologicznym			4. Adres
			ODROWĄŻ NR EWID. DZIAŁKI 4450
			5. Przynależność administracyjna województwo małopolskie powiat nowotarski gmina Czarny Dunajec
			6. Formy ochrony
7. Opracowanie karty (autor, data i podpis)			Mateusz Wrześniewski 27.09.2016

Ilustracja 5: Karta adresowa gminnej ewidencji zabytków-kapliczka w ciągu ogrodzenia kościoła(obecnie przebudowana)

IV OPIS OBIEKTU

Kościół orientowany, jednonawowy z zaokrąglonym prezbiterium, wieżą na osi nawy od strony zachodniej, kaplicą od strony północnej, zakrystią i przybudówką od południa oraz sygnaturką. Posiada cztery schodowe przypory przy wieży. Dach dwuspadowy, łamany kryty blachą miedzianą układaną na rąbek stojący. Wokół kościoła opaska z tłucznią o szer. ok 50 cm. Całość ogrodzona murowanym ogrodzeniem z dwiema kapliczkami w ciągu murów oraz bramami.

Elewacja kościoła wykonana w tynku płaskim cementowym („pseudobaranek”), bez artykulacji i detalu architektonicznego. Elewacja kaplicy przykryta styropianem z siatką i zaciągniętą wstępną warstwą wykończeniową. Jedynie wieża posiada gzyms międzykondygnacyjny na wysokości stropu kościoła oraz gzyms koronujący pod hełmem cebulastym, opływający cztery tarcze zegarowe nad małymi oknami. Na elewacjach widoczne metalowe ankry spinające ściany. U dołu cokół tynkowany, lekko wystający z lica ścian, obiegający cały kościół. Cztery schodkowe przypory wieży osłonięte są od góry daszkami z blachy miedzianej. Nad wejściem głównym zadaszenie w formie jednospadowego dachu, przekrytego blachą miedzianą.

Okna w kształcie prostokąta stojącego zamkniętego łukiem odcinkowym, wypełnione witrażami. Okna bez opasek z parapetem miedzianym w nawie głównej, prezbiterium i kaplicy. Stolarka okienna przybudówki drewniana z parapetami wykonanymi z lastriko i płytek, przesłonięte metalową kratą. Stolarka drzwiowa drewniana. Drzwi główne dwuskrzydłowe z przeszkleniem i metalowymi dekoracyjnymi okuciami oraz pełnym nadświetlem. Zewnętrzne deskowanie ułożone po skosie. Drzwi do zakrystii drewniane ramowo – płycinowe lakierowane z dekoracyjnymi okuciami. Drzwi do wieży jednoskrzydłowe ramowo – płycinowe z przeszklonym nadświetlem.

Blacha miedziana, obróbki blacharskie, rynny i rury spustowe miedziane. Pokrycie dachu wykonane z arkuszy zawijanych na rąbek stojący. Pod okapem dachu podbitka wykonana z desek malowanych na kolor biały. Sygnaturka i hełm wieży również z blachy miedzianej.

V BUDOWA TECHNOLOGICZNA

Ławy fundamentowe wykonane z kamienia łamanego wiążanego zaprawą wapienno-piaskową ze wzmocnieniami betonowymi wzmacniającymi podłoże.

Ściany świątyni wzniesione z kamienia, na zaprawie wapienno-piaskowej. Z zewnątrz ściany pokryte tynkami cementowymi w typie „pseudobaranek”.

VI STAN ZACHOWANIA I PRZYCZYNY ZNISZCZEŃ

Stan zachowania elewacji należy określić jako wymagający prac remontowych i konserwatorskich. Na powierzchni tynków oraz detalu architektonicznego występują pęknięcia pionowe w obrębie otworów okiennych, przypór czy na cokole. Wszystkie elewacje posiadają zabrudzenia powierzchniowe pochodzenia atmosferycznego tj. zacieki czy zagłoniczenia oraz wtórne uzupełnienia cementowe.

Tynki płaskie typu „pseudobaranek” poszczególnych elewacji wykonane są z zaprawy cementowej, która dobrze trzyma się wątku kamiennego, jednak posiada lokalne spękania pajęczynkowe. Pas cokołu jest uszkodzony, posiada pęknięcia warstwy tynku, gdzie przedostaje się woda penetrując w głębsze partie tynku. Widoczne są też wtórne uzupełnienia cementowe, ubytki i zawilgocenia tynku. Na powierzchni tynku występują liczne zabrudzenia/zacieki z blachy miedzianej. Plamy te są wynikiem spływania wody z obróbek blacharskich – szczególnie na przyporach. Lokalnie widoczne pęknięcia tynku, prawdopodobnie również wątku kamiennego.

Strefa cokołowa zawilgocona z ogniskami soli. Tynk cokołowy miejscowo odspojony, uzupełniony wtórnie nieestetycznymi i niefachowo wykonanymi wyprawami cementowymi.

Elewacje kaplicy oraz fragment elewacji północnej pokryte styropianem wykazują zniszczenia wierzchniej warstwy wykończeniowej. Arkusze styropianu posiadają pęknięcia na łączeniach, mimo zastosowania siatki.

Dach kościoła wykonany z blachy miedzianej w dobrym stanie. Nie wykazuje uszkodzeń, odkształceń czy nieszczelności. Arkusze blachy posiadają silne połączenia, bez oznak przemieszczenia czy przesunięcia.

Podbitka pod okapem dachu drewniana wykonana z długich desek układanych równolegle do linii elewacji, w umiarkowanym stanie zachowania. Deski pokryte farbą w kolorze białym, posiadają liczne przetarcia odsłaniające strukturę drewna. Powierzchnia odsłoniętego drewna narażona na szarzenie, zwiertzenie i zbutwienie.

Gzyms międzykondygnacyjny i koronujący w dobrym stanie, są zabrudzone nalotem atmosferycznym oraz zaciekami.

Obróbki blacharskie są w stosunkowo dobrym stanie, jednak wykazują już pewien stopień zużycia oraz uszkodzenia. Arkusze blachy są miejscowo powgniatane, powyginane i powierzchniowo zabrudzone, co powoduje powstawanie zacieków i przebarwień tynku. Miejsca te są trwale wybarwione patyną z blachy miedzianej.

Rynny i rury spustowe szczelne bez oznak rdzy, jednak rury spustowe lokalnie posiadają wgniecenia i uszkodzenia mechaniczne psujące estetykę obiektu. Fragmenty w ten sposób uszkodzone należy wyprostować lub wymienić. Rury spustowe dolne w dobrym stanie – metalowe w kolorze brązowym wymienić na miedziane lub żeliwne z czyszczakami.

Stolarka okienna w dobrym stanie technicznym, wymaga jedynie odświeżenia. W niektórych oknach metalowe kraty z widocznymi ogniskami korozji - wymagają prac konserwatorskich. Stolarka drzwiowa posiada widoczne ślady użytkowania lub zużycia. Drzwi wejściowe i drzwi do zakrystii poddać drobnym pracom renowacyjnym, drzwi na wieżę konserwować kompleksowo.

VII WNIOSKI I ZAŁOŻENIA KONSERWATORSKIE

W związku ze planowaną inwestycją polegającą na remoncie elewacji kościoła należy bezwzględnie zadbać o substancję zabytkową, poprzez przeprowadzenie koniecznych prac konserwatorskich, zachowując odpowiednią technologię. Wszelkie prace należy prowadzić zgodnie z programem prac konserwatorskich oraz pod kierunkiem osoby uprawnionej – dyplomowanego konserwatora dzieł sztuki.

Przed przystąpieniem do zasadniczych prac na elewacji, teren inwestycji należy odpowiednio zabezpieczyć oraz rozstawić rusztowanie. W pierwszej kolejności zdemontować zbędne elementy takie jak: luźne przewody, afisze informacyjne, lampy, czujki i inne.

Remont elewacji należy rozpocząć od usunięcia w całości wtórnego tynku typu „pseudobaranek” z powierzchni muru, aż do odsłonięcia wątku kamiennego. Prace należy wykonać z zachowaniem szczególnej ostrożności, aby nie doszło do uszkodzenia wątku kamiennego. Powierzchnię wątku należy doczyścić za pomocą metody CE-PE, dobierając odpowiedni rodzaj ścierniwa.

Należy bezwzględnie usunąć znajdujący się na elewacjach kaplicy styropian wraz z warstwą wykańczającą. Pod nim najprawdopodobniej znajduje się wtórny tynk cementowy, który należy usunąć podobnie jak na pozostałych elewacjach kościoła.

W ramach prac demontażowych należy także usunąć parapety okien zakrystii wykonane z lastriko o płytek ceramicznych. Czynność wykonać z zachowaniem ostrożności, aby nie uszkodzić wątku kamiennego.

W trakcie oczyszczania powierzchni elewacji należy zdemontować wszystkie obróbki blacharskie. Prace należy wykonać tak, aby nie doszło do uszkodzenia wątku kamiennego. Ponowny sposób montażu obróbek blacharskich powinien zostać ustalony w trakcie wykonywania tychże prac. Sugeruje się wybór metody, która umożliwi optymalne odprowadzenie wody, a jednocześnie pozwoli na estetyczne wykończenie tego fragmentu. Należy również szczególnie zadbać o

odpowiednie wywiniecie krawędzi arkuszy blachy oraz sposób ich montażu, aby uniknąć istniejących obecnie uszkodzeń i degradacji tynku.

W trakcie prac konserwatorskich należy dokonać szczegółowego przeglądu pęknięć istniejących na elewacji oraz ocenić ich wpływ na konstrukcję budynku. We wszystkich pęknięciach wytypowanych do „zszycia” należy wykonać iniekcję przy użyciu pakierów zaczynem na bazie wapna dołowanego, z dodatkiem spoiwa hydraulicznego (trass wapna). Dodatkowo pęknięcia „zszyć” spiralami skrętnymi ze stali nierdzewnej o średnicy 8 mm, zgodnie z technologią producenta. Sposób i metodę montażu spiral dobrać indywidualnie do każdego pęknięcia.

Tynki partii cokołowej wykazujące zasolenie skuć mechanicznie na wysokość ok. 40 - 50 cm powyżej linii wysolenia, wraz ze spoiną w strefie zawilgocenia na głębokość ok. 2 cm. Odsłonięty watek kamienny należy odsolić i odgrzybić, a następnie dokładnie oczyścić i przepiaskować, w celu zwiększenia przyczepności nowej warstwy scalającej – zacierka wapienna.

Prace tynkarskie należy wykonać stosując tynk renowacyjny wapienny z dodatkiem cegły mielonej i wapna trassowego w proporcjach:

- a) 1. część wapna,
- b) 4. części piasku szarego wiślanego płukanego od 0,2-0,5 mm trass wapna,
- c) 1. część mielonej cegły od 2-4 mm.

Dodatek mielonej cegły do wapiennego tynku poprawi oddychalność warstwy wyrównującej oraz odporność na działanie soli. Jeśli elementy rekonstruowane (głównie gzymsy ciągnione) posiadają gruby narzut tynkarski, należy prace przeprowadzić etapowo, rozważając także użycie zbrojenia. Zaprawę należy nakładać w kilku warstwach, a samo profilowanie odtworzyć zgodnie z oryginałem.

Elewacje pomalować farbą laserunkową według wskazań wybranego producenta farby. Kolorystykę zweryfikować poprzez wykonanie prób na elewacji oraz w porozumieniu z inspektorem właściwego Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków. Decyzję należy potwierdzić stosownym protokołem.

Stolarkę okienną i drzwiową budynku z uwagi na widoczne nieestetyczne przebarwienia i drobne uszkodzenia wynikające z ich użytkowania, poddać pracom renowacyjnym. W tym celu powierzchnię drewna oczyścić z wszelkiego brudu i nalotu atmosferycznego i biologicznego, scalić i pomalować lakierem, odpornym na trudne warunki atmosferyczne. Drzwi wejściowe na wieże poddać kompleksowej renowacji, a w razie potrzeby dokonać wymiany całkowitej zdegradowanych elementów drewnianych.

Obróbki blacharskie i parapety wykonać z blachy tytanowo – cynkowej lub ołowiu, pomalowanej na kolor imitujący naturalną patynę miedzi. Podczas montażu zwracając szczególną uwagę na odpowiednie wywiniecie krawędzi arkuszy blachy. Należy zadbać szczególnie o partie, które do tej pory powodowały zabrudzenia powierzchni elewacji patyną z blachy miedzianej.

Drewnianą okładzinę podbitki pod okapem oczyścić z pozostałości farby mechanicznie lub chemicznie - odpowiednią metodę dobrać w trakcie wykonywania prac. W razie konieczności dokonać impregnacji drewna stosując środek do wzmacniania struktury drewna oraz przeprowadzić zabieg odgrzybiania. Wymiany desek dokonać tylko w przypadku znacznego zniszczenia elementu i tylko w stopniu koniecznym, używając litego drewna w odpowiednim gatunku. Przygotowane deski pomalować farbą odporną na działanie warunków atmosferycznych i wysokiej temperatury.

Elementy metalowe takie jak kratownice okien czy ankry oczyścić z brudu i rdzy za pomocą szczotek metalowych, a powierzchnię przeszlifować papierem ściernym. Uszkodzone lub zdeformowane elementy należy wyprostować. Jako warstwę wykończeniową zastosować kryjącą farbę antykorozyjną.

VIII PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH

1. Zabezpieczenie terenu i montaż rusztowań.
2. Usunięcie tynku cementowego ze wszystkich powierzchni elewacji poprzez skuwanie. W trakcie wykonywania prac posłużyć się metodą mechaniczną, jednak zachowując szczególną ostrożność, aby nie dopuścić do zniszczenia lub uszkodzenia wątku kamiennego. Miejsca trudne lub w złym stanie technicznym skuć ręcznie.
3. Całkowite usunięcie mechaniczne tynku z partii cokołowej ok. 40 – 50 cm powyżej linii zasolenia, zachowując szczególną ostrożność, aby nie doszło do uszkodzenia wątku kamiennego.
4. Usunięcie spoinowania cegieł w obrębie partii skutych, zasolonych tynków na głębokość ok. 2 cm. W czasie pracy zachować ostrożność, aby nie uszkodzić krawędzi i lica kamienia.
5. Oczyszczenie i piaskowanie powierzchni wątku kamiennego w celu poprawienia przyczepności podłoża, przed przystąpieniem do prac tynkarskich.
6. Odsolenie powierzchni wątku kamiennego. Przed przystąpieniem do prac należy zweryfikować stopień zasolenia wątku, a następnie dobrać odpowiednie środki, np. kompresy lub betonit w przypadku miejsc, gdzie sól jeszcze nie skryzalizowała. Miejsca z wykwitami soli należy oczyścić, a następnie zablokować preparatami wiążącymi zawarte w murze siarczany w związki nierozpuszczalne w wodzie, np. Aida Sulfatex firmy Remmers lub równoważnym.
7. Usunięcie styropianu wraz ze wszystkimi warstwami wykończeniowymi z elewacji kaplicy i części elewacji północnej.
8. Oczyszczenie wszystkich powierzchni wątku kamiennego za pomocą metody CE-PE. Rodzaj ścierniwa należy dobrać w zależności od stopnia zabrudzenia lub stanu zachowania wątku.
9. Demontaż obróbek blacharskich. Prace należy wykonać z zachowaniem szczególnej ostrożności, aby nie doszło do uszkodzenia wątku kamiennego.

10. Demontaż parapetów okiennych wykonanych z lastriko i płytek ceramicznych.
11. Wykonanie iniekcji ciśnieniowej pęknięć pakierami z zaczynem za bazie wapna dołowanego z dodatkiem spoiwa hydraulicznego (trass wapno).
12. Wykonanie „szycia” murów w miejscach największych pęknięć gzymsów i ścian za pomocą kotew śrubowych ze stali nierdzewnej układanych w bruzdach na zaprawie chemicznej, np. Remmers Spiralanke lub równoważnym. Decyzję o wykonaniu czynności podjąć po dokonaniu dokładnego przeglądu każdego pęknięcia.
13. Oczyszczenie stolarki drzwiowej i okiennej z brudu, pyłu i innych zabrudzeń powierzchniowych.
14. Wykonanie niezbędnych reparacji i uzupełnień powierzchni stolarki drzwiowej i okiennej.
15. Lakierowanie stolarki za pomocą bezbarwnego lakieru odpornego na trudne warunki atmosferyczne (deszcz, śnieg czy wysoka temperatura).
16. Oczyszczenie powierzchni drewna podbitki pod okapem dachu z wszelkich pozostałości farb stosując metody mechaniczne lub chemiczne. Odpowiednią metodę dobrać po wykonaniu prób.
17. Impregnacja osłabionych elementów za pomocą roztworu Paraloidu B-72 rozpuszczonego w toluenie lub ksylenie metodą powlekania lub kąpieli. Odpowiednią metodę wybrać po zdemontowaniu desek i ocenie ich rzeczywistego stanu zachowania.
18. Odgrzybianie powierzchni drewna podbitki za pomocą preparatu do usuwania grzybów i pleśni, np. firmy Remmers lub równoważnym.
19. Wymiana lub naprawa uszkodzonych fragmentów drewna za pomocą fleków z litego drewna. Wymiany dużych fragmentów drewna dokonywać tylko w przypadku znaczącej degradacji struktury drewna lub niemożności jej odpowiedniego wzmocnienia.
20. Szlifowanie elementów nowych za pomocą papierów ściernych o różnej gradacji.
21. Malowanie powierzchni drewna za pomocą farby przeznaczonej do drewna, odpornej na działanie warunków atmosferycznych i wysokiej temperatury.

22. Oczyszczenie metalowych elementów tj. kratownic okien i ankrów za pomocą szczotek metalowych z łuszczącej się i odpadającej farby wraz z usunięciem ognisk rdzy.
23. Prostowanie elementów zdeformowanych lub uszkodzonych.
24. Malowanie farbą kryjącą antykorozyjną – ostateczny kolor ustalić z w trakcie komisji konserwatorskiej.
25. Gruntowanie powierzchni wątku kamiennego gruntem głęboko penetrującym.
26. Odtworzenie gzymsów oraz pokrycie ściany, stosując gotową zaprawę lub zaprawę tradycyjną stosując tynk renowacyjny wapienny z dodatkiem cegły mielonej i wapna trassowego w proporcjach:
 - a) 1. część wapna,
 - b) 4. części piasku szarego wiślanego płukanego od 0,2-0,5 mm trass wapna,
 - c) 1. część mielonej cegły od 2-4 mm.
27. Montaż obróbek blacharskich i parapetów wykonanych z blachy tytanowo – cynkowej lub ołowiu malowanych na wzór patyny blachy miedzianej. W czasie pracy zwrócić szczególną uwagę na odpowiednie wywinięcie krawędzi arkuszy blachy, aby spływająca woda nie powodowała zacieków i zachlapań powierzchni elewacji.
28. Malowanie powierzchni elewacji farbami laserunkowymi, np. farbami Remmers, Keim, Optolith, Kabe lub równoważnym. Kolorystykę ustalić na podstawie wykonanych wcześniej prób kolorystycznych na elewacji oraz w porozumieniu z inspektorem WUOZ. Decyzję o wyborze odpowiedniego koloru należy potwierdzić stosownym protokołem.

IX DOKUMENTACJA FOTOGRAFICZNA

fot. 1: Elewacja frontowa-widok ogólny.

fot. 2: Elewacja frontowa-widoczne wejście do kościoła wraz ze schodkowymi przyporami.

fot. 3: Elewacja frontowa wieży-widoczne pęknięcia w obrębie okienka oraz zabrudzenia atmosferyczne.

fot. 4: Elewacja frontowa wieży-widoczna obróbka blacharska lewej przypory.

fot. 5: Elewacja frontowa wieży-widoczna nieuszczelna obróbka blacharska prawej przypory.

fot. 6: Elewacja południowa-widok ogólny.

fot. 7: Elewacja południowa-widoczne wtórne uzupełnienia cementowe w obrębie cokołu i dolnym partii ścian.

fot. 8: Elewacja południowa-widoczne wtórne uzupełnienia cementowe w obrębie cokołu i dolnym partii ścian.

fot. 9: Elewacja południowa-widoczna obróbka blacharska schodkowej przypory wraz z zabrudzeniami patyną z blachy miedzianej.

fot. 10: Elewacja południowa-widoczne wtórne uzupełnienia cementowe cokołu i dolnych partii ścian, zabrudzenia i zacieki z obróbek blacharskich przypory.

fot. 11: Elewacja południowa-widoczne spękania cokołu przypory schodkowej.

fot. 12: Elewacja południowa-widoczne zabrudzenia wywołane odpryskiwaniem wody z obróbek blacharskich przypory.

fot. 13: Elewacja południowa-widoczne zabrudzenia wylewki pochodzące z patyny obróbek blacharskich oraz plamy na tynku cementowym elewacji.

fot. 14: Elewacja południowa-widoczna drewniana podbitka pod okapem dachu z przetartą i zdegradowaną farbą wierzchnią.

fot. 15: Elewacja południowa-widoczne zabrudzenia atmosferyczne dolnych partii ścian oraz wtórne uzupełnienia cementowe cokołu.

fot. 16: Elewacja południowa wieży- widoczne pęknięcia pionowe.

fot. 17: Elewacja południowa nawy-widoczne pęknięcie pionowe w obrębie okna.

fot. 18: Elewacja południowa nawy-widoczne pęknięcia pionowe w obrębie okien nawy.

fot. 19: Elewacja południowa nawy-widoczna przybudówka wraz z wejściem. Otynkowana tynkiem cementowym.

fot. 20: Elewacja południowa nawy-widoczny zaciek z nieszczelnej rynny.

fot. 21: Elewacja południowa-widoczny parapet wykonany z lastriko pod drewnianym oknem.

fot. 22: Elewacja południowa-widoczne płytki ceramiczne zamontowane zamiast parapetu.

fot. 23: Elewacja południowa-widoczna podbitka drewniana pod okapem dachu.

fot. 24: Elewacja tylna-widok ogólny.

fot. 25: Elewacja tylna-widoczne plamy rdzy na tynku cementowym.

fot. 26: Elewacja tylna-widoczna metalowa rura spustowa wraz z czyszczakiem.

fot. 27: Elewacja północna-widok ogólny.

fot. 28: Elewacja północna-widoczne skrzynki elektryczne zlicowane z płaszczyzną tynku elewacyjnego.

fot. 29: Elewacja północna-widoczne pęknięcia pionowe oraz zacieki i zabrudzenia elewacji.

fot. 30: Elewacja północna-widoczne zawilgocenia pod linią podbitki drewnianej.

fot. 31: Elewacja północna-widok ogólny elewacji kaplicy.

fot. 32: Elewacja północna-widoczny styropian na elewacji kaplicy wraz z siatką i pierwszą warstwą wykańczającą.

fot. 33: Elewacja północna-widoczne pęknięcia na styku arkuszy styropianu położonego na elewacji kaplicy.

fot. 34: Elewacja północna-widoczna absyda kaplicy wraz z
wnęką z wizerunkiem Madonny z Dzieciątkiem.

fot. 35: Elewacja północna-widok ogólny kaplicy.

fot. 36: Elewacja północna-widoczna dolna partia elewacji kaplicy z uszkodzeniami styropianu.

fot. 37: Elewacja północna-widoczne uszkodzenia partii styropianu pod drewnianą podbitką dachu.

fot. 38: Elewacja północna-widoczne uszkodzenia cokołu poniżej styropianu.

fot. 39: Elewacja północna-widoczne zabrudzenia
tynku wierzchniego oraz linia odcięcia warstw
styropianu.

fot. 40: Elewacja północna wieży-widoczne pęknięcia pionowe elewacji.

fot. 41: Elewacja północna wieży-widoczne zawilgocenia elewacji i zabrudzenia schodów wejściowych na wieżę.

fot. 42: Elewacja północna-widoczne zawilgocenia i zabrudzenia warstwy tynku cokołu i dolnej partii ścian.

fot. 43: Elewacja północna-widoczne spękania tynku cementowego.

fot. 44: Elewacja frontowa-widoczne drewniane drzwi wejściowe.

fot. 45: Sygnaturka obita blachą miedzianą.